

Ketten

Kiadó: L&L kiadó

Részlet a könyvből:

Január 18., kedd

(...)

A sulihoz érve Zsolti, Macu és Dave vigyorogva fogadott minket, természetesen ők is látták már a klarinétos lány videóját, úgyhogy feltétlenül ki kellett röhögniük.

– És az a fej! – vihogott Zsolti.

– Meg ahogy koncentrálsz – bólogatott vadul Macu.

– Gratulálok! – lépett hozzánk Kinga dühösen, és keresztbe fonta a karját. – Igazán dicséretes, hogy egy őstehetséget röhögtök ki ész nélkül. Tényleg szörnyen vicces, hogy egy fiatal lány komolyan veszi a művészetet, kiválóan teljesít, és van bátorsága elküldeni a videóját, hogy aztán pár idióta gimnazista ezen szórakozzon!

– Nyugodj már le, csak poén! – szólt rá Zsolti.

– Majd ha hasonló szinten értetek egy dologhoz, akkor visszatérünk rá. De már ne is haragudj, Ricsi, a basszusgitár az a hangszer, amit azoknak ajánlanak, akik abszolút zenei analfabéták. Konkrétan egy majom is tud rajta játszani. Én a helyzetekben nem nevetnék! – zárta le a vitát. Mindannyian kérdően néztünk össze, mire Kinga dühösen felém fordult.

– Renáta, segíts ezeket szétosztani! – nyomott a kezembe egy adag szórólapot, és meg sem várva a reakcióm, besietett a suliba.

– Mi az? – kérte el tőlem Ricsi, és megnézte a lapot. Aztán hátrahőkölt, mintha csak megijedt volna tőle. A szórólapon Kinga egészen közről készült fotója szerepelt, alatta a „szavazz rám!” szöveggel. Nos, nem tudom, hogy ezzel szimpátiát tervezett nyerni, vagy szimplán rémálmokat szándékozik okozni néhány diáknak, de tény és való, hogy a fotón lévő gyilkos tekintete nem kifejezetten megnyerő.

– A barátnőd – röhögött Dave Zsoltira, aki elég bizonytalanul nézte a képet.

– Majd csináltatok ebből egy pólót – mondta végül, mire mindannyian elneveltük magunkat.

– Na megyek, szétosztom ezeket – sóhajtottam fáradtan, mert őszintén semmi kedvem nem volt hozzá.

– Minek rohansz? Ráér, ha később kapnak frászt – tanácsolta Macu, aki eltett egy lapot, azzal a feltett szándékkal, hogy később photoshoppal „átalakítja” kicsit. Szarvakat és vörös szemeket tervezett rá. Hm. Találó. Zsolti közölte, hogy egy olyan pólóra is igényt tart.

– Nem, inkább megyek. Hátha ettől többen szavaznak rá. Félelemből – legyintettem. – Újabban amúgy is elég antipatikus – tettem hozzá.

– Gyógyszerész? – pislogott Virág. Azt hiszem vagy tizenöt másodpercig néztünk rá mindannyian pislogás nélkül, mikor végül megráztam a fejem. – Nem. azt jelenti ellenszenves – mosolyodtam el.

– Óóó. Oki – nevetett fel a saját butaságán, a többiek meg azonnal szívni kezdték a véréit.

A folyosón bedobáltam a suliboxok résein a szórólapot, bár észrevettem, hogy néhányan kinyitják a szekrényeiket, és összegyűrik a lapot. Szerencséjükre Kinga nem látta, az ő hangja a termünkből szűrődött ki. Odabent aztán vizuális élmény is társult a hallottakhoz. Andris és Robi a termünkben lévő csontváz (Carlos) koponyájával fociztak, Kinga pedig vörös arccal ordított, hogy hagyják abba, mert Baranyai megint ki fog borulni miattunk. A teremben lévő tévéből eközben üvöltött a top 10 AC/DC videoklip, a sulirádióból szóló Avril Lavigne szám, és a folyosóról is beszűrődött a szokásos „első óra előtti lárma”. Leültem a helyemre, és a könyvemet előszedve összenéztem Gáborral, aki szintén a padjában ült, és az eseményeket figyelte. Egymásra mosolyogtunk, ami nagyjából annyit jelentett, hogy „ketten vagyunk normálisak a káosz közepén”, aztán mindketten visszatértünk a tennivalónkhoz. Én fellapoztam a könyvem, ő pedig tovább sudokuzott. Amikor legközelebb felnéztem, Cortezék érkeztek meg, elég nagy zajjal. – Zsolti, rászólnál erre a két idiótára, hogy adják vissza Carlos fejét? – fújtatott Kinga idegesen.

– Persze – bólintott. – Andris, passzold ide.

Andris odarúgta Zsoltihoz a koponyát.

– Na! – fújta ki magát Kinga. Kár volt.

– Oké. Akkor az ajtó a kapu. Büntetők következnek – rúgta vissza Zsolti a fejet Robinak, és beállt az ajtóba védeni.

– Ez nem igaz! Tényleg azt hittem, hogy számíthatok rá? – rázta a fejét Kinga idegesen, aztán elkerekedett a szeme, mert észrevette, hogy a terem falán lévő posztertartók plakátjait kicserélték. Eltűnt a vágatózó lovakat ábrázoló kép, helyette egy bikinis nő pózolt egy kabrió motorháztetején. – Ez meg mi??? – ordította olyan hangosan, hogy a terembe éppen belépő Jacques megtorpant, és inkább visszament a folyosóra.

– Az? Egy jó nő – kiáltotta Andris, és átrúgta Zsolti lábai között a koponyát, ami így kibukdácsolt a folyosóra.

– Ezt azonnal leszedem! Hogy képzelitek? – indult el a fal felé Kinga. A két rocker azonnal rájött, hogy baj van, veszélyben a Playmate, úgyhogy ők is odapattantak, hogy védjék. A terem végében tehát kisebb lökdösődés támadt, Kinga „hímsoviniszta állatoknak” nevezte őket, Robi pedig üvöltött, hogy „ne bántsa a nőjét”.

– Most tényleg skót dudát hallok? – néztem körbe, mert bár elég képtelenségnek tűnt, megesküdtem volna rá, hogy az szól.

– Én vagyok! – emelte fel Ricsi a telefonját. Éppen Virágnak és Macunak mutatott meg egy Korn dalt. Állítólag abban van a duda. Cortez irodalmat másolt, közben bedugta a fülébe a fülhallgatóját, és valamit üvöltetett. Jacques a táblát törölte le, amire valaki pár trágár szót írt fel (gyanítom, kik voltak), Gábor pedig még mindig rejtvényt fejtett.

– Hallod, ez kemény! – rontott be az ajtón Zsolti. – Eltűnt Csontváz Carlos feje! – üvöltötte.

– Hogyhogy eltűnt? – kapta elő a telefonját Dave. Mint mindig, most is úgy érezte, hogy ha ilyen érdekes esemény történik, azt meg kell osztania.

– Mittom' én. Andris kirúgta, utánamentem, de nincs meg – mondta, de annyira vihogott, hogy alig értettük a szavát.

Erre Kinga és a két rocker is abbahagyták a dulakodást.

– Mi az, hogy eltűnt? Ma van óránk Baranyaival! Azonnal keressétek meg! – üvöltötte.

Kicsit ledöbbenve pillantottam körbe, mert a termünkben olyan fejetlenség volt (szó szerint), mint még soha. AC/DC, skót duda, mindenféle hörgés, röhögés, dulakodás, Avril Lavigne, vihogás, üvöltözés, fej nélküli csontváz és egy koponyatolvaj.

Csengetéskor Cortez visszaadta az irodalomfüzetem (az elmúlt órákon nem jegyzetelt, úgyhogy rólam írta le. Az elmúlt órákon? Mondjuk úgy, az elmúlt két és fél évben), aztán Monsieur Durand betessékelte maga előtt Dave-et és Zsoltit, majd becsukta az ajtót. A franciatanár mosolyogva nézett végig az osztályon, aztán megakadt a tekintete Csontváz Carloson.

– Mon Dieu – sóhajtotta lesütött szemmel. Na ja. Ezt gyakran mondogatja, amikor bejön hozzánk.

Durand duplaórája után (ötösre feleltem, éljen!) következett a médiaismeret az infóteremben. Tölgyessy a sulik egyik legnépszerűbb tanára, a mi osztályunk is őt kedveli a legjobban. Feltételezem, hogy a lazasága miatt. Merthogy a mai órán is filmekről beszélgettünk, házinak pedig megkaptuk, hogy kidolgozzuk az anyagot. A többiek ezt igazán élvezik, négy kattintással megkeresik a neten, lementik, dogánál meg kipuskázzák. Éppen elég kemény a sulink ahhoz, hogy legyen néhány laza „tölteléktantárgy”. A média ilyen. Az irodalom viszont nem.

Kardos órája előtt még mindig nem volt meg Carlos feje, pedig szünetekben elég keményen próbáltunk a nyomára bukkanni. Tartottam tőle, hogy ennek nem lesz jó vége, a többiek azonban először az irodalomra koncentráltak, mondván „szépen sorban legyünk túl a dolgokon”.

– Maradjatok csendben! – nézett végig Kardos az osztályon. A Szent Johannában kevés olyan tanár van, akinek nagyobb a tekintélye, mint „rettegett” Kardosnak, „megbuktat” Kardosnak, esetleg „leizzaszt felelésnél”Kardosnak. Mi is elhallgattunk.

– Jobban járok, ha nem tudom, mi történt a csontvázzal, és hol a feje? – kérdezte a fejét csóválva.

– Igen – ordították be páran.

– Sejtettem. Nos. A mai órán a költészetéről lesz szó – kezdte. Csak unott morgás és kényelmetlen fészkelődés volt a reakció, a legtöbben pedig arra készültek, hogy jól fognak aludni. – Egy kis játékkal kezdeném.

– Játék? – csillant fel Virág szeme. Kardos nem az a tipikus, „játszva tanulunk” pedagógus, ő inkább az „annyi anyagot adok le, hogy belefulladtok” módszert részesíti előnyben. Éppen ezért volt fura tőle azt hallani, hogy játszani fogunk.

– Igen. A feladat egyszerű. Elkezdek egy idézetet, ti pedig befejezitek.

Nekem tetszett az elképzelés, úgyhogy figyelmesen vártam, csakúgy, mint Kinga, aki azelőtt, hogy bármi történt volna, feltette a kezét, hogy elsőként válaszolhasson. Igaz, még azt sem tudta, mire, de megelőlegezte magának, hogy úgyis tudja.

– „Harminckét éves lettem én, meglepetés e költemény...” – szólt Kardos.

Kingával tökéletesen egyszerre mondtuk, hogy „csecse becse”, Dave azonban beordította, hogy „ingyom-bingyom”. Az egész osztály felröhögött, Kardos szeme pedig szikrákat szórt.

– Felmayer, még egy ilyen, és kiváglok az órámról! Fejezzétek be az ökörködést! – kiáltotta idegesen.

Megpróbálta mindenki visszafojtani a nevetést, úgyhogy folytathattuk a játékot. A két következő versidézetből is be tudtam fejezni egyet (Kinga kettőt), de Gábor is ügyes volt, a másodikat ő is tudta. Aztán mindennek vége lett, mert a következő idézetnél Kardosnál végképp kivertük a biztosítékot.

– „Kis szobámba toppannék, repül felém anyám...”

– Kinyitom az ablakot, hadd repüljön tovább – vágta rá Zsolti. Olyan hangosan röhögött fel mindenki, hogy zengett tőlünk az egész épület. Na igen, Zsolti elemében volt. Mondjuk, a neten talált „szösszenet” helyett az eredetit is megtanulhatta volna, de mindegy. Egyébként jó poén volt, kár, hogy Kardos nem értékelte.

– Mindenki elővesz egy lapot! – kiáltotta idegesen, és úgy nézett ki, mint aki egyáltalán nem viccel.

A tekintetéből tudtuk, hogy most nincs helye a „nemáár” és hasonló benyögéseknek, úgyhogy mindenki csendben engedelmeskedett. Felírtam a nevem a lap tetejére, aztán, amikor Kardos bemondta, hogy mik a röpdoga kérdései, körbenéztem. Egy halom riadt, kérdő tekintet meredt felém. Mind arra vártak, hogy segítsek.

– Reni, a lapodat nézd, máskülönben azonnal egyes! – förmedt rám a tanár. Vagy gondolatolvasó, vagy túl jól ismeri a helyzetünket.

Kínosan a papíromra néztem, és elkezdtem leírni a válaszokat. A szívem szakadt meg,

mert tudtam, a többiek ezer százalék, hogy egyest kapnak. Csengetéskor egy önként jelentkező (Kinga, ki más?) összeszedte a lapokat, és kivitte a tanárnak, aki szó nélkül felkapta a naplót, és kiviharzott a teremből. Hogy mennyi esély van arra, hogy valaha még játszani fogunk az óráján? Nos, semmi.

És a biológia még csak ezután jött. Baranyai megérkezett, öt másodperc alatt felfogta, hogy hiányos az osztályunknak erre az évre kölcsönzött csontváz, úgyhogy teljesen kiakadt. És ami a legszomorúbb, hogy hiába kérdezte meg ezerszer, hogy hol van a koponya, tippünk sem volt. Van, amikor az őszinteség nem a legjobb megoldás.

– Kirúgtuk a folyosóra, azóta nem láttuk! – magyarázkodott Zsolti. Bár ne tette volna!

– Tizenegy bé! Komolyan elegendem van belőletek! – szipogta a tanárnő, és én rögtön megsajnáltam. Szegény, eléggé kikészült, a „csontváz ügy” tényleg sok volt neki.

A jelenetével a lelkiismeretünket próbálta elővarázsolni, de azon túl, hogy Gábor, Kinga, Jacques, Virág és én átéreztük a szomorúságát, a többieket abszolúte nem érdekelte.

– És én még meglepetést tartogattam számotokra! Ez a hála? Ez? – osztott minket tovább. Na, a meglepetés említésére már többen felkapták a fejüket.

– Mi az? – lóbálta a kezét Dave.

– Már nincs jelentősége. Ilyen magatartással képtelenség, hogy elvigyelek magammal titeket.

– Úúú, hova? – kérdezte Virág.

– A postagalamb kiállításra – jelentette be ünnepélyesen Baranyai. Ööö, azt pontosan nem tudom, hogy milyen reakciót várt. Hogy talán majd emiatt magunkba szállunk, vagy könyörgünk, hogy mégis vigyen, esetleg elővarázsoljuk Carlos fejét... Hát, a mi osztályunk nem egészen ilyen.

Azon túl, hogy kegyetlenül kiröhögték szegény tanárnőt, egy halom bekiabálás érkezett, mint pl: „egy ideje mailt küldök”, vagy hogy „kit érdekelnek a madarak???”, és persze a gúnyos „neeee, nem mehetünk el a postagalamb kiállításra? Egy éve erre várok. Muhahaha”. Engem mindig eléggé megvisel, amikor egy tanárt látok összetörni. Szegény. Ja, és amúgy Kardoshoz hasonlóan Baranyai is befejezte a próbálkozást. Mostantól ledarálja az anyagot, mi pedig vagy megtanuljuk, vagy nem. Bekeményítettek rendesen.